

ПАУЛИНА СТАНЧЕВА
ШАПКА С ЧЕРЕШКИ

chitanka.info

Днешните деца, пък и не само децата, а и големите — майките и бащите — съвсем не са виждали такава шапка от лъскава копринена слама, с голяма периферия, с панделка, вързана на фльонга и на нея, на самата фльонга, едно букетче с лакирани изкуствени червени черешки, със зелени, също лакирани листа. Съвсем като истински. Наистина съвсем като истински, просто да посегнеш да ги окачиш на ухото си или направо — в устата!

По времето, за което става дума, във витрината на магазина имаше и разни други шапки — една с букетчета маргаритки, смесени с незабравки, ситни и синички, и те досущ като истински цветя. И разни други. Имаше и само с панделки — по-строги, от по-проста слама, по-евтини.

Аз, разбира се, от пръв поглед харесах шапката с черешките. И да си призная, нея я харесвах всички, но беше най-скъпата, та никой не посягаше да я мери на главата на своето дете.

Но аз като казах. „С черешките!“, и татко ми я купи.

Трябва да кажа обаче истината: не веднага! Мама, която винаги искаше да си каже мнението, а то обикновено биваше обратно на моето желание, важно проговори и сега. Аз казвам „С черешките!“ и соча с пръст към шапката. А тя, пристегната като оса в кръста с корсета и с леко напудрено лице в сянката на голямата периферия на шапката, ми прави остра забележка:

— Първо, престани да сочиш с пръст това и онова, неприлично е, и, второ, глупаво е да слагаш на главата си кошница с черешки.

— Но това е шапка, мамо, а не кошница — възмутих се аз.

— Все едно, прилича на кошница.

Разплакана се обърнах мигом към татко:

— Чуваш ли какво измисля мама? Кошница била!

— Шик е шапката, Катерино! Шик!

— Какво? Чуваш ли се какво говориш? — сръза го мама.

А татко, както обикновено при конфликт, се опитва и с мене да е добре, и с мама да не се скара.

— Но аз всъщност какво разбирам от женски шапки и женски моди въобще!

— Не женски, Коста — смъмри го отново мама на бърза ръка с най-строг и недоволен глас — а детски.

— Добре де, и от детски не разбирам. Да беше сламена гарсонетка, бомбе или някакъв каскет, да си кажа думата, в случая аз съм само кредитор.

— Какъв? — не го разбрах.

— Тоя, дето плаща.

— Аха — почти успокоена, хитро го погледнах аз. — Тогава, щом ти ще плащаш, защо трябва да питаме мама дали харесва шапката или не я харесва?

— Какво? — пребледня напудреното лице на мама. Хубавите ѝ кафяви очи се свиха, свиха — леле! Ще ме плесне през устата, мина ми през ума за миг, но на следния се сетих, че това тя никога няма да стори пред хората, още по-малко тук, на главната улица до „О-бон-гу“ и шапкарския магазин. Мама държеше много на благоприличието.

През това време татко се смееше:

— Чуваш ли я нашата хитруша, Катерино?

Ама аз, набрала отново смелост, не се отказах от борбата за шапката с череша — исках си я и толкова!

— Със синчеца не ти ли харесва? — попита татко. — Нямаш сини очи, но си беличка и много ще ти прилича.

— Глупости — отново го отрязва мама. — Сега пък кошница с цветя. Какви ги предлагаш, Коста! Все недомислици.

Но татко пък имаше и часове, дето не обичаше да му противоречи мама — той каже едно, тя каже друго и той изведнъж кипваше. И сега така.

— Ти какво искаш? Най-простата и най-евтината ли да купим? Едно дете си имаме.

— А защо не? Отсега ли ще го модим? Като порасне, ще се ожени за богат мъж, ще носи всякакви шапки!

— Ами ако остана стара мома?

Дявол знае как се сетих, че на съседната улица до нас живеят две стари неомъжени сестри, които се обличаха от скромно по-скромно, като същи монахини.

И ето че изведнъж избухнаха в смях и двамата — и мама, и татко.

Не ми беше ясно какво толкова смешно казах, но важното в случая беше, че те се разсмяха, че мама отново стана хубава, че татко ѝ смигна:

— Да ѝ вземем кошницата с черешите, ще видиш какво ще си пати с нея. Положително до някой близък ден ще ти признае: що не те послушах, мамо, що не взех оная, с корделата само.

Мама нищо не каза, което значеше, че е съгласна с татковото предложение, пък аз пощурях от радост, заскачах леко на един, на два крака, бих скачала и на три, но нямах трети крак. Влязохме в магазина. Любезната и приказлива продавачка настани внимателно сламената шапка на главата ми, стегна под брадичката ластика и рече:

— Самата красота. Самата прелест.

Погледнах се в огледалото — ауу, наистина! Повъртях глава наляво, надясно — не шапка, а чудо на главата си носех. Бях толкова щастлива в този първи миг, че дори забравих да се хвърля в прегръдките на татко и мама, да им благодаря за красивия подарък.

Но уви, моето щастие не беше за дълго. Татко се оказва съвсем прав. Но дали и той предвиждаше всичко, което щях да преживея с това чудо и красота на главата си!

Направих няколко крачки напред по тротоара пред своите родители, хванати под ръка — минувачите ме зяпат и се усмихват. Обръщат се — и цъкват с уста. Ще хвъркна от гордост. Харесват ме, възхищават ми се. Станала съм най-симпатичното момиче (мислех си така, защото знаех вече, че не приличам на мама, която е най-красивата на света и на която някога е приличала Василка — сестра ми, която почина). И аз съм особено щастлива в този момент.

Изведнъж едно нищо и никакво хлапе на моя бой завика, сочейки с пръст към мене:

— Глей, мамо, глей! Какви череша си турила на главата!

— Невъзпитан нали, мамо? Сочи с пръст, — прошепнах, преглъщайки истинската обида.

Но това беше най-невинното и безобидно начало — до вкъщи, дори държейки се за ръцете на мама и татко, не мина дете да не се засмее на новата ми шапка. Едно рече:

— Дай една череша от кошницата ма!

Мама все си мълчеше, стиснала устни, без настроение. Татко поглеждаше от време на време към новата шапка и казваше:

— Какво им е, хубави са като истински!

Но моето самочувствие беше смутено, понижено. За мене шапката вече нямаше първото очарование.

Но нали си бях упорита, своенравна, аз не се отказах от нея. Напротив, какво ти отказване — слагах я на главата си по всяко време, дори когато сядах да обядвам. Мама твърдеше, че е неприлично да се храня с шапка, и сочеше с очи дядо и татко — не виждаш ли, и те не носят шапки, когато са седнали да обядват. А аз:

— А нали я взехме за слънце — вън пече!

Така се мъчих с шапката цяла седмица. И с кокички, и с камъчета ме замеряха децата, за да улучат черешките на нея, и ми се присмиваха, и какво ли не още.

Аз търпях, понасях, не се хвърлях в бой, каквото бих сторила при всякакъв друг случай, защото тя беше на главата ми. Тичах към къщи в двора, скривах се някъде, но не се предавах. Тоест, не я свалях от главата си. Мислех си, че всички ще свикнат да ме гледат с нея и повече няма да я забелязват.

Но се случи нещо съвсем непредвидено и ужасно. И аз капитулирах, предадох се и през плач казах на мама:

— Дръж я, скрий я в кутията при твоите стари шапки! Не я ща!

Беше се случило най-обидното: едно пепеляво врабче от тия, дете постоянно подскачат в прахоляците и се къпят в мръсните локви, ме забеляза отдалеч и като стрела се спусна към мене. По-скоро целеше шапката ми, а най-точно: черешките!

Усетих аз — шапката ми натежа на главата. И още нещо — чувам врабчето кълве ли, кълве по изкуствените лъскави топчета на главата ми и сърдито чирика.

Е, това беше вече прекалено много. Чашата преля. Търпението ми се свърши. Край.

По-добре да си остана стара мома. Тогава точно отидох при мама. Оттогава намразих шапки. Особено пък тия с плодове, с букети изкуствени цветя или шарени пера на птици. И слава богу, че от няколко десетилетия жените поумняха и избягват да си слагат на главите подобни кошници, градини и гнезда. Дори децата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.